

MLADI PUNE NARODNJAČKE KLUBOVE, A PONUDA MJESTA ZA IZLAZAK
UVELIKE IM IDE U PRILOG:

Narodnjaci i izlasci, nema ili – ili!

Mladi se slušajući narodnjake vrlo često poistovjećuju s pjevačima tih pjesama. Najčešće kada je u pitanju neka ljubavna tematika kažu kako ih riječi baš pogode. Kod ovakvih pjesama osim teksta, sviđa im se i ritam koji je brz, dinamičan i prepoznatljiv.

Mozart, Strauss, Vivaldi... Da, da! Čuli ste svi za njih, vjerojatno u školi morate htjeli ne htjeli slušati njihove skladbe za sva vremena. I dok mlade boli glava od ovih klasika, znanost dokazuje drugačije! Profesor matematike rado će vam pustiti koju umirujuću Mozartovu sonatu jer zna da to uistinu djeluje. No, hoće li se mladi oduševiti time? Odgovor sam pokušala doznati provedenom usmenom i pisanom anketom među osječkim srednjoškolcima te razgovorima sa zanimljivim sugovornicima. 89% ispitanih srednjoškolaca ne može slušati Olivera Dragojevića, Josipu Lisac ili Massima, a situacija je još gora kada su u pitanju klasični velikani i njihove skladbe. Slušaju li mladi uopće glazbu?! Itekako. Glazbom opisuju svoja emocionalna stanja (ili čak opisuju i onoga s kime i nisu u baš najboljim odnosima), pripremaju se za izlaske uz *dobru i kvalitetnu* glazbenu pratnju, slušaju glazbu po klubovima u koje izlaze, pa i prilikom povratka iz noćnog života čest je slučaj pjevanja dokle god ulica seže. Ah, Bože moj, *zanio* ga ritam ili *oborio* tekst s nogu. Kakva je to glazba koja mlade obara s nogu?! Narodnjaci. Slušaju li mladi narodnjake kod kuće ili u noćnim klubovima, kakva je ponuda uopće u klubovima te treba li narodnjake podijeliti po podrijetlu, otkrivaju osječki srednjoškolci.

Tamburaši su folk, a Severina cajka!?

Manta, manta, manta, sve joj se manta, možda zato jer je super dim i baš se dobro provodi, a kad joj daš njen broj onda ona umjesto tebe raskine s njom. Uz to sve dečko joj je školarac pa mu šalje džeparac. Luda je za njim, ah što se tu može, kad još ga čuva ispod kože. Sve ove tragedije, drame i komedije, saznaju mladi najčešće subotom, vrijeme predstava je u kasne noćne sate, a pozornice su u noćnim klubovima. Ako se pitate jesu li to stihovi koji su vam poznati iz neke od *jako slabo* slušanih pjesama, jesu. I kao što piše, slušaju se u noćnim klubovima. Mnoštvo je mladih koji slušaju narodnjake, a i oni koji ih baš i ne vole, izlaze u narodnjačke klubove. Grad Osijek ima u ponudi više od dvadeset noćnih klubova, a od toga za samo dva možete biti sigurni da nećete čuti narodnjačku glazbu. I tu dolazimo do ogromne zagonetke. Je li većina noćnih klubova izabrala u ponudi imati narodnjake jer to mladi koji tamo dolaze slušaju ILI većina mladih sluša narodnjake jer se puštaju u skoro svim klubovima? Začarani krug. Odgovor svakog ispitanog srednjoškolca vratio me na postavljeno pitanje. Ili – ili? Polovica ispitanih tvrdi kako ne bi nikada slušali narodnjake da se ne slušaju u klubovima u koje izlaze. Sigurno i vi pomišljate na isto pitanje. Pa zašto onda ne izlazite u druge klubove? Odgovor je jednoglasan: - *Društvo nam je u ovim klubovima, a nenarodnjačkih je ionako jako malo.* –

Alen Borbaš, hrvatski je branitelj koji je doživio najgora moguća ratna iskustva te vlasnik jednog od najposjećenijih noćnih klubova. Borbaš je u *Oksu* započeo raditi prije dvadesetak godina kao zaštitar. Otkriva kako je *Oks* prvi noćni klub koji je u poslijeratno doba otpočeo s puštanjem narodne glazbe jer se prije rata nije ni obraćala pozornost na podrijetlo glazbe. Smeta ga što neki koriste naziv *turbo folk* za koji mu još nitko nije dao objašnjenje što znači, a

folkom Borbaš naziva i tamburice i *country* glazbu. *Folkom* smatra ono što je narodno, a ističe kako su tamburice prepoznatljiv znak Slavonije koji ne treba zabraniti slušati u Vojvodini ili bilo kojem drugom dijelu svijeta. Isto tako podsjeća kako je *country* glazba tipična za Ameriku, no sluša se i u Hrvatskoj i Njemačkoj ili bilo kojem drugom području gdje to ljudi žele slušati. Ne shvaća zašto se onda pjesme nastale u Bosni i Hercegovini ili Srbiji ne bi mogle slušati u Hrvatskoj. Nabrojao je neke od najslušanijih izvođača u svome klubu, a neki od njih su: **Halid Bešlić, Lepa Brena, Ceca Ražnjatović, Jelena Karleuša, Indira Radić** i mnogi drugi. Ne povezuje glazbu s njezinim podrijetlom, niti razumije termin *cajke*. Pita se jesu li *cajke* pjevačice koje pjevaju i Severinine pjesme koje se sve više povezuju uz taj naziv. Mladi se vesele uz narodnjake, uživaju u njima, a mi se moramo prilagoditi njihovom glazbenom ukusu, objašnjava Borbaš.

Tko se još opija uz klavir

- *Slušam narodnjake otkako sam počela izlaziti jer, brate mili, tko će se napit' uz tamburice ili klavir?! Nitko.*- Narodnjaci potiču ispijanje alkohola, a druga glazba je nezanimljiva, pripovijeda mi Martina (imena srednjoškolaca su izmišljena jer je provedena anketa anonimna, op.a.) dok s njenog mobitela *trešti* novi Cecin hit. Martina je očito pripadnica druge polovice anketiranih koji izlaze u narodnjačke klubove jer to žele. Mladi se slušajući narodnjake vrlo često poistovjećuju s pjevačima tih pjesama. Najčešće kada je u pitanju neka ljubavna tematika kažu kako ih riječi baš *pogode*. Kod ovakvih pjesama osim teksta, sviđa im se i ritam koji je brz, dinamičan i prepoznatljiv. Slušanje narodnjaka otpočinje s nekih 14 – 15 godina kada započinju i izlasci svake subote. Roditelji u većini slučajeva znaju kako njihovi *klinci* slušaju narodnjake i ne smeta im to. Drže se toga da svatko treba slušati ono što voli, a neki roditelji mi otkrivaju kako su se i oni najbolje veselili upravo uz ovakvu vrstu glazbe. Spominju kako treba razgraničiti narodnjake od *cajki* koje nikako ne vole, a napominju kako ne slušaju niti žele da tzv. *cajke* slušaju njihova djeca, iako ne mogu utjecati na to. Jedna majka za pojašnjenje što su *cajke* rekla mi je kako su to: - *Pjesme kojima je poruka sijeci vene, baci me kao krpu na pod, a ja ću te i dalje voljeti, pjesme koje ne bih slušala ni u ludilu, to su cajke!* –

Unatoč tomu što mladi izlaze u narodnjačke klubove, neki se ipak ne predaju tako lako, mr. sc. **Gordan Šestić** vlasnik je noćnoga kluba *Tufna*, koji nikada u ponudi nema takvu vrstu glazbe, a smatra da upravo na tome i temelje svoj uspjeh. *Tufna* nudi mladima zabavu uz domaće i strane hitove, a gospodin Šestić ističe kako mladi najčešće sami biraju vrstu glazbe jer trudi se uvijek pratiti ono što ciljana populacija sluša. *Tufna* vodi posebnu politiku pa mladima od 20 čak i nije dopušten ulazak jer, kako navodi vlasnik, zanimljivo je vidjeti kako se zabavlja populacija od dvadeset do četrdeset godina, no ukoliko u klub krenu srednjoškolci, svi oni će se osjećati pomalo nelagodno. No, usprkos tome, doznala sam od nekolicine osječkih srednjoškolaca kako su posjetili *Tufnu* i da riječ zabava tamo dobiva puno značenje, ali nakon posjeta tom klubu, ipak odlaze i u druge klubove kako bi nastavili zabavu s društvom. Šestić se, također dotakao te teme, pa kaže kako Osijek nudi idealno rješenje i primjer noćnog života mnogobrojnim europskim gradovima. Oko dvadesetak noćnih klubova nalazi se na jedinstvenoj lokaciji, u staroj jezgri grada, Tvrđi. Tako da turisti, ali i osječke djevojke i mladići, lako mogu prošetati od jednoga na drugo mjesto, Tvrđa je dobro prometno povezana i to čini Osijek primjerom ostalim gradovima.

No, kako je stanarima Tvrđe? Dogradonačelnik grada Osijeka, **Vladimir Ham**, navodi kako je gradska uprava zaprimila mnoštvo prigovora stanara Tvrđe zbog buke i duljine trajanja noćnog života. Dogradonačelnik tvrdi da je to dugotrajan problem koji se ne može brzo i jednostavno riješiti. Iako, sam nikada osobno ne bi slušao narodnjačku glazbu jer ju jednostavno ne voli, kaže kako se takva vrsta glazbe ne smije niti može zabraniti u noćnim

klubovima, a zna se, kaže dogradonačelnik, da je zabranjeno voće uvijek najslade. Tvrđa je simbol i srce Osijeka, ali dogradonačelnik poriče kako su ju noćni klubovi uništili, već naprotiv da su povećali njezinu atraktivnost među mladima. Ono što nedostaje jest dnevna turistička ponuda, no kaže, intenzivno se radi na poboljšanju i u tom segmentu. Dogradonačelnik još napominje i da narodnjake ne treba povezivati s nedavnom hrvatskom prošlošću niti povezivati glazbu jednog naroda s drugim narodom. Daje primjer kako je Ceca Ražnjatović od supruga kao obećani vjenčani dar trebala dobiti ključeve grada Osijeka, a sada hoće li se njenoj glazbi pokoriti građani nepokorenoga grada, to je odluka koju oni donose sami. Mlade savjetuje kako ne smiju stvarati tenzije tamo gdje ih nema niti voditi politiku jer, iako je sam političar, kaže ne treba se njome baviti. Mladi očito slušaju ove savjete jer to dokazuje i anketa. Njih 98% ne želi razmišljati o tome odakle dolazi pjesma koju slušaju, već kako ona djeluje na njih. Isto tako ističu da su željni zabave, uživanja u životu, a doći će vrijeme kada će i oni kao mladi roditelji pokušati navesti svoju djecu na slušanje *valjane glazbe, one prave* što god to bilo u tom trenutku.

Stoga, Luka (voli narodnjake) i Ivana (ne podnosi narodnjake, ali ih sluša tijekom izlaska), zaključuju da je važno slušati ono nakon čega se osjećamo dobro i poletno. Mnoštvo narodnjačkih klubova u Osijeku dokazuje da mladi uživaju u toj glazbi bez obzira slušali ju oni kod kuće ili ne, te da znaju da je važno glazbu, kao i sve ostalo, promatrati po kvaliteti, ne imenu ili podrijetlu. - *Možda bi koji rock ili kakav drugi klub dobro došao, ali sve dok mi punimo sve osječke klubove, dobro nam je, zar ne?! Kad su narodnjaci i izlasci u pitanju, nema ILI – ILI!* -